

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

NGUY CƠ GIÃNG BỐN PHÍA

Xe đã ra khỏi vùng núi bèn vào một thị trấn nhỏ.
Bạch Kim Phượng định nói gì đó bỗng trở mặt nhìn về phía trước rồi cười thốt :

- Cái số phải gặp nhau thì chạy đâu cũng gặp nhau như thường. Xá muội kia rồi đại hiệp ơi ?

Yến Thanh giật mình hỏi gấp :

- Ở đâu ?

Bạch Kim Phượng đưa tay chỉ :

- Trong ngôi quán đó !

Yến Thanh chỉ thấy một lão phụ già nua bật cười khan !

- Đào Lập nói là linh muội không đẹp đẽ gì nhưng không bảo là nàng có vẻ già cỗi đó !

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Không phải đâu ! Bà ấy là Độc Tý Tiên Bà Liễu Bất Thanh luôn luôn sát cánh sư muội không rời nửa bước. Bà ấy có mặt tại đây thì xá muội cũng có mặt tại đây !

Yến Thanh à một tiếng.

Bạch Kim Phượng thấp giọng tiếp :

- Mình làm sao đây Yến đại hiệp ?

Yến Thanh đáp :

- Tùy cơ hành sự, cố giữ đừng để tổn thương hòa khí. Chỉ khi nào tất yếu mình mới động thủ.

Lão phụ từ trong quán ra đến trước cỗ xe nghiêng mình chào :

- Già xin tham kiến đại môn chủ !

Bạch kim Phượng lạnh lùng :

- Bà có điều chi chỉ giáo ?

Liễu Bất Thanh thốt :

- Già đi theo nhị môn chủ đến đây chỉ vì Thiên Ma Linh Chủ đã bị tiêu diệt. Nhị môn chủ muốn gặp đại môn chủ để thảo luận về việc chấn hưng môn hộ.

Bạch Kim Phượng cười nhạt :

- Bà bảo nó cứ yên trí ! Chấn hưng môn hộ là phần việc của tôi, nó khỏi nhọc tâm lo liệu !

Liễu Bất Thanh vẫn điềm nhiên :

- Việc của Thiên Tàn Môn là việc của mọi người, mỗi người trong chúng ta đều có một phần trách vụ, nhị môn chủ là con của cố môn chủ đương nhiên phải quan tâm, đại môn chủ bảo thế là nghĩa làm sao ?

Bạch kim Phượng hừ một tiếng :

- Nó muốn quan tâm cũng được song nó không nên quan tâm quá phận như vừa rồi. Nó gấp chi thế, lặn lội phái người đến tận Thiên Tàn Cốc làm cho Mạnh sư thái phải tán mạng ?

Liễu Bất Thanh à lên một tiếng :

- Thật tội lỗi quá, già hết sức bẻ bàng vậy đó. Hồ Thúy Hoa phóng túng làm càn, để rồi già bảo nhị môn chủ trừng trị mụ ấy ! Một vị trưởng lão đáng tôn kính như thế sao mụ dám vô lễ chứ !

Bạch Kim Phượng gằn giọng :

- Bà khỏi cần làm gì hết, tôi đã trừng trị rồi. Hồ Thúy Hoa, Đào My Nương và mười sáu người theo họ tôi không buông tha mạng nào hết !

Liễu Bất Thanh kinh ngạc :

- Môn chủ đã giết trọn số ?

Bạch Kim Phượng bủ môi :

- Để chúng sống tôi làm sao ly khai Thiên Tàn Cốc ?

Liễu Bất Thanh biến sắc mặt.

Lâu lắm bà thốt :

- Đại môn chủ quan trọng hóa vấn đề mất rồi ! Già phái chúng đến Thiên Tàn Cốc là chỉ để mời đại môn chủ đến gặp nhị môn chủ để bàn nghị đại sự chứ không hề cho lệnh chúng bạo hành. Nhưng thôi việc đã rồi nhắc lại cũng chẳng ích gì. nhị môn chủ là chỗ cốt nhục thâm tình của đại môn chủ, vì muốn gặp đại môn chủ nên phải đích thân đến đây tiếp đón.

Bạch Kim Phượng cười lạnh :

- Giả nhân giả nghĩa mà làm chi hả bà ! Các người muốn chiếm phần cơ nghiệp cuối cùng còn lại là Thiên Tàn Cốc, tôi thừa nhận không đủ sức kháng cự các người nên tự động ly khai, buông bỏ nó, các người muốn làm chi thì làm, hiện tại các người có thể đến đó mà tiếp thu. Tôi chỉ cần các người dành cho một sanh lộ.

Liễu Bất Thanh lộ vẻ nghi ngờ :

- Thật vậy ?

Bạch Kim Phượng cười lạnh.

Liễu Bất Thanh tiếp :

- Nhị môn chủ có tài cao quán thế, đã tiếp thu toàn bộ phận thực lực của Thiên Ma Giáo, trong một ngày gần đây môn hộ sẽ được trùng hưng, Thiên Tuyệt Cốc quá nhỏ hẹp không đủ chỗ bành trướng cơ đồ, cho nên...

Bạch Kim Phượng gạt ngang :

- Thôi đi bà ! Đừng nói chi nhiều ! Tôi đã nhượng Thiên Tàn Cốc rồi đó, các người cứ đắc ý. Bất quá tôi có điều kiện này là dù làm gì thì làm các người không được lấy danh nghĩa Thiên Tàn Môn.

Liễu Bất Thanh thốt :

- Đương nhiên ! Đại môn chủ khỏi lo. Thiên Tàn Môn vẫn còn là của đại môn chủ mà ! Tuy nhiên, giả nhận thấy môn chủ còn lại thừa có mấy người thì làm sao chấn chỉnh môn hộ.

Bạch Kim Phượng lạnh lùng :

- Việc của tôi bà không cần lo !

Liễu Bất Thanh cãi :

- Đâu phải vậy ! Thiên Tàn Môn tuy do cố môn chủ sáng lập song toàn bộ thuộc cấp đều có góp công, tất cả hiệp lực tri chù mới không bị Bạch Phúc thôn tính. Do đó mỗi cá nhân chúng ta đều có trách nhiệm trong công cuộc trùng hưng. Nếu Thiên Tàn Môn tiêu diệt là toàn thể phải thọ nhục !

Bạch Kim Phượng hét :

- Bà còn gì nữa ? Cứ nói ra hết đi ?

Liễu Bất Thanh tiếp :

- Đại môn chủ muốn nghe già xin nói thẳng cho nghe luôn. Danh nghĩa Thiên Tàn có thể dành lại cho đại môn chủ xử dụng độc quyền nhưng Thiên Tàn Bí Kíp thì phải là vật cộng đồng hưởng thụ !

Bạch Kim Phượng cao giọng :

- Thì ra các người muốn tôi trao quyền nhất pho bí kíp võ công ?

Liễu Bất Thanh lắc đầu :

- Không phải trao mà là đổi. Đại môn chủ đã có quyền thượng bây giờ đưa quyền thượng đổi lấy quyền hạ của nhị môn chủ, nhị môn chủ tiếp thu quyền thượng. Như vậy cả hai vị người nào cũng nghiêu cứu đủ hai quyền. Nhị môn chủ có mang nó theo mình chuẩn bị đánh đổi với đại môn chủ.

Bạch kim Phượng lắc đầu :

- Không thể có việc đó ! Tôi chẳng muốn quyền hạ, tôi cũng không giao quyền thượng.

Liễu Bất Thanh trầm giọng :

- Thế là đại môn chủ dồn già vào cảnh khó xử rồi !

Vừa lúc đó Mã Bách Bình từ trong quán bước ra.

Thấy Yến Thanh ngồi trên xe, y giật mình song lấy lại ngay bình tĩnh, điểm một nụ cười thốt :

- Tại hạ cứ lấy làm lạ mãi chẳng hiểu tại sao bỗng dưng môn chủ lại chịu rời sơn cốc một cách đột ngột như vậy ! Thì ra là có Yến Thanh trong vụ ! Yến huynh cùng đi với đại môn chủ chỉ cách thì đại môn có cải biến là phải !

Bạch Kim Phượng trầm gương mặt :

- Mã Bách Bình đừng ăn nói hồ đồ !

Mã Bách Bình vẫn cười :

- Đại tỷ ơi ! Tiểu đệ không nói sai đâu ! Đại tỷ là trang quốc sắc thiên hương vô song trên cõi đời này, không một nam nhân nào lọt vào mắt xanh của đại tỷ, nhưng bây giờ đại tỷ lại đồng hành chung xe với Yến huynh như vậy, điều đó chứng tỏ Yến huynh hẳn là một nhân vật siêu phàm !

Bạch Kim phượng toan phát tác, Yến Thanh vội lấy bàn chân dẫm nhẹ bàn chân nàng, ra hiệu cho nàng giữ bình tĩnh, rồi chàng cười nhẹ thốt :

- Bạch môn chủ ơi ! Tại hạ đã nói mà, cùng đi với tại hạ là mang tiếng đó mang tâm khó chịu lắm ! Bây giờ môn chủ chịu tin chưa nào !

Mã Bách Bình tiếp :

- Do đâu mà Yến huynh lại hiệp chung với đại tỷ cùng đi như thế này ! Thật là một cuộc xảo ngộ !

Yến Thanh điềm nhiên :

- Cái tiếng xảo đó có nghĩa như thế nào, Mã huynh ?

Mã Bách Bình đáp :

- Tổng đàn Thiên Ma Giáo cực kỳ thần bí, Yến huynh chỉ chớp mắt một tý là tìm được ngay. Thiên Tàn Cốc là nơi bí hiểm đến cả quỷ thần cũng chẳng hiểu được ở đâu. Thế mà Yến huynh chỉ đảo mắt sơ qua là biết nơi nào mà tìm đến ! Không xảo ngộ thì là gì !

Yến Thanh lắc đầu :

- Không có gì đáng cho là xảo. Bình sanh tại hạ có hai cái háo, một là háo sự hai là háo sắc. Thiên Ma Giáo là một đại tổ chức, vì may mắn mà nắm được một số manh mối nên phăng lần ra, tự nhiên phải đến cái gút cuối cùng là tổng đàn của tổ chức đó. Rồi giờ đây tại hạ có mặt tại Thiên Tàn Cốc là do tính hiếu kỳ, muốn phối kiểm một truyền thuyết theo đó thì Bạch môn chủ là một người trời lạc xuống trần gian. Thì do háo sắc mà có, do ý muốn thỏa mãn cái háo mà có, chứ nào phải xảo đâu ?

Mã Bách Bình cười nhẹ :

- Vấn đề là làm sao Yến huynh biết được Thiên Tàn Cốc ở đâu mà đến. Bao nhiêu người muốn mà không đến được bởi chẳng biết ở đâu ! Yến huynh không cần truy tra mà cũng biết như thường ! Thế chẳng phải nhờ một con xảo hay sao ?

Bạch Kim Phượng chen vào :

- Chính ta phái người đi thỉnh Yến đại hiệp đấy. Người đừng buông giọng châm biếm, Mã Bách Bình !

Mã Bách Bình à lên một tiếng :

- Đại tỷ mời ? Thiên Ma Lệnh Chủ bị tiêu diệt rồi, Yến huynh thất tung, tiểu đệ huy động toàn bộ thuộc hạ truy tìm khắp bốn phương trời còn đại tỷ quanh năm suốt

tháng không rời Thiên Tàn Cốc lại biết Yến huynh ở đâu. Có biết mới phải người đi mời chứ phải không đại tỷ ! Lạ thật ! Lạ thật !

Y lặp lại hai tiếng cuối cùng mấy lượt rồi bật cười vang.

Bạch Kim Phượng xì một tiếng :

- Người có hệ thống tình báo chứ ta lại không sao ? Người có nhiều người nhưng toàn là một lũ vô dụng, ta có ít người song mỗi cá nhân đều hữu dụng giúp ta được việc. Có lẽ vì cái đó mà người mai mỉa !

Mã Bách Bình cười dòn :

- Đại tỷ nói đúng ! Về cái việc lôi cuốn được một trang thiếu niên anh hùng tiểu đệ thấy chẳng ai sánh kịp đại tỷ !

Bạch Kim Phượng giận run.

Mã Bách Bình cho rằng nàng dùng sắc dẫn dụ Yến Thanh !

Sợ Bạch Kim Phượng phát tác, Yến Thanh lại dậm chân lên chân nàng rồi đáp chận nàng :

- Bách Bình huynh nói thế mà đúng đó ! Tại hạ không tránh né oai quyền, thế lực tuy nhiên lại rất nhu nhược trước những trang mỹ lệ kiều diễm. Trước khi gặp Bạch môn chủ tại hạ chỉ muốn chiêm ngưỡng dung nhan thôi. Nhưng sau khi gặp rồi tại hạ thấy dù có hy sinh cho đại môn chủ thì sự hy sinh đó cũng đáng giá lắm !

Mã Bách Bình a lên một tiếng :

- Yến huynh bị đại tỷ thu phục một cách nhanh chóng quá !

Yến Thanh mỉm cười :

- Có chi đâu ! Bất quá tại hạ tự làm một kẻ đa tình. Bạch môn chủ là thiên tiên giáng trần tại hạ dù dâng hiến đến hơi thở cuối cùng vị tất Bạch môn chủ ban cho một lời ảm dụ ! Hôm nay may mắn được rong xe hầu hạ bất thân mà gặp Bách Bình huynh kể cũng vui vui !

Dừng lại một chút chàng cười tiếp :-

- Nhân dịp này tại hạ xin đa tạ Bách Bình huynh dành cho tại hạ một ưu đãi ! Một cái ơn đúng hơn !

Mã Bách Bình kinh ngạc :

- Yến Huynh nói thế là có ý tứ gì ?

Yến Thanh tiếp :

- Nhờ Bách Bình huynh phái một số người đến Thiên Tàn Cốc tại hạ mới có cơ hội múa may. Bạch môn chủ trông thấy nhận ra có chỗ dùng được do đó cho phép tại hạ đồng hành để tùy thời tùy lúc sai khiến làm mấy việc cần. Tại hạ không mong muốn gì hơn là Bách huynh hãy nghĩ đến đoạn giao tình ngày cũ sẵn sàng tiếp trợ tại hạ trong mọi khó khăn.

Mã Bách Bình chớp mắt :

- Tại hạ không được hiểu rõ Yến huynh muốn nói gì !

Yến Thanh điểm một nụ cười :

- Rất đơn giản, Bách Bình huynh ! Quả như Bách Bình huynh còn thể tình nhau thì hãy hạ linh cho thuộc cấp nhượng tại hạ một lối thoát bảo đảm an toàn cho cỗ xe đi qua. Nếu Bách Bình huynh sẵn lòng là Bách Bình huynh giúp cho tại hạ thêm phần uy tín bên cạnh Bạch môn chủ, tại hạ sẽ được trọng dụng. Có vậy tại hạ mới được theo hầu Bạch môn chủ lâu dài...

Mã Bách Bình biến sắc :

- Yến huynh nói cái chi thế ?

Yến Thanh điềm nhiên :

- Bách Bình huynh vẫn là người thận trọng, xuất hiện ở nơi nào là có bố trí chu đáo ở nơi đó. Huống hồ là trường hợp ngăn chặn Bạch môn chủ ! Nếu huynh đài không dám thừa nhận tại hạ sẽ đưa ra hai người để chứng minh rồi tùy huynh đài phán đoán.

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Không có việc đó đâu, Yến huynh ! Bọn tại hạ ở đây chỉ có ba người thôi, lão bà họ Liễu kia, tiện nội và tại hạ thôi. Chẳng còn ai khác !

Yến Thanh gật gù :

- Thế là tại hạ yên tâm ! Giả như hai tên đó không phải là quý thuộc viện thì dù tại hạ có nặng tay với chúng cũng không sợ Bách Bình huynh bắt tội.

Chàng vẫy tay.

Từ hai vệ đường hai tiếng rú thảm cùng vang một lượt.

Rồi từ trên mái hai ngôi nhà đối diện hai người lăn tròn rơi xuống đất, nơi trán mỗi người có gắn một đồng tiền bằng đồng, cạnh lún vào xương.

Chúng đau quá, rơi xuống rồi lăn lộn rên la thê thảm.

Xem ra chúng khó sống được.

Mã Bách Bình biến sắc mặt.

Yến Thanh nhảy xuống xe, moi trong mình một tên lấy ra một ống đồng nhìn qua rồi thốt :

- ống đồng này đựng loại châm tên là Phong Vũ Châm, tẩm chất kịch độc, cơ quan mạnh nên bắn đi rất xa. Từ trên cao bắn xuống kinh lực và tốc độ tăng gấp đôi. Dù thần tiên cũng khó tránh và trúng là phải bỏ mạng liền. Bách Bình huynh có nhận ra chúng chẳng ?

Không rõ vô tình hay cố ý chàng chong đầu ống thẳng đến Mã Bách Bình.

Mã Bách Bình biến sắc cấp tốc lách mình qua một bên.

Yến Thanh gọi :

- Bách Bình huynh chưa đáp câu hỏi của tại hạ !

Bắt buộc Mã Bách Bình phải đáp, song y chối :

- Tại hạ không nhận ra !

Yến Thanh mỉm cười :

- Vậy là Bách Bình huynh sơ suất đáng trách ? Sao lại để cho kẻ không biết mai phục bên mình !

Mã Bách Bình cười khở :

- Phải ! Phải ! Tại hạ sơ suất quá !

Yến Thanh tiếp :

- Cũng may chúng chưa phát động đấy ! Chứ nếu ngược lại thì khổ, Bạch môn chủ mà có bề gì tại hạ tử nhục suốt đời ! Bách Bình huynh có đúng vậy không ?

Mã Bách Bình gật đầu :

- Đúng ! Đúng ! Yến huynh có lý lắm !

Yến Thanh quay đầu lại hỏi :

- Bạch môn chủ ! Lệnh muội muốn hội kiến với môn chủ, môn chủ quyết định như thế nào ?

Từ lúc Liễu Bất Thanh xuất hiện, Bạch Kim Phượng phát hiện ra tình hình bất lợi lắm rồi, thấy Yến Thanh ứng phó với đối phương chan chất đâu ra đấy, không lép chút nào nàng khâm phục vô cùng.

Con người cơ trí cỡ đó, trầm tĩnh cỡ đó lại có võ công cực cao tất lưỡng dưới vòm trời chẳng có mấy tay !

Tuy mở miệng hỏi nhưng Yến Thanh lấy mắt ra hiệu cho nàng.

Chàng muốn nàng cự tuyệt.

Nên nàng đáp :

- Bất tất phải có cuộc hội kiến ! Tình thù tức giữa chị em tôi cầm như đoạn tuyệt từ lâu rồi, chẳng phải một sớm một chiều gì. Và tôi đã buông Thiên Tàn Cốc nhường cho em gái tôi, nó cứ tùy nghi xử dụng. Còn quyền thượng bí kíp võ công thì tôi không giao cho nó đâu ! Tôi biểu hiện dứt khoát thái độ như vậy đó, nó muốn phản ứng cách nào tùy nó !

Yến Thanh gật đầu :

- Tốt lắm ! Chị em dù sao cũng có chỗ cốt nhục thâm tình, không thuận nhau thì tránh mặt chứ gặp nhau mà sanh oán loạn thì thiên hạ sẽ cười cho ! Đừng bao giờ để mất hòa khí !

Trở qua Mã Bách Bình chàng tiếp :

- Bách Bình huynh ! Môn chủ từ chối cuộc hội kiến đó vậy. Bách Bình huynh cũng thuộc hàng thân thế hay đưa nhau một đoạn đường đi !

Mã Bách Bình cau mày :

- Đại tỷ có Yến huynh bảo vệ hà tất cần phải có tại hạ đưa tiễn !

Yến Thanh cười nhẹ :

- Bách Bình huynh ! Tại Kim Lăng tại hạ từng mang ơn huynh đài chiếu cố lắm phen, tại hạ cảm kích vô cùng. Không lẽ gặp lại nhau sau nhiều ngày xa cách Bách Bình huynh lại nỡ chút công lao ?

Mã Bách Bình toan thốt Yến Thanh chặn lời tiếp luôn :

- Nếu Bách Bình huynh không nể tình nhau, không còn xem tại hạ là bằng hữu nữa thì tùy huynh đài vậy. Chứ tại hạ thật sự không muốn mất một người bằng hữu, kể cả bằng hữu thay dạ đổi lòng ! Người ta ai ai cũng mong ước được kết giao với Bách Bình huynh thì tại sao tại hạ đã được rồi lại để cho mất ?

Chiếc ống đồng vẫn y thế chiếu thẳng vào Mã Bách Bình.

Liễu Bất Thanh nổi giận nạt lớn một tiếng. Vươn cánh tay duy nhất chụp phía sau lưng Yến Thanh.

Yến Thanh nghe gió, né mình qua một chút.

Một tiếng gió từ không trung vang lên, Liên Liên ngồi trên đầu xe vung tay quét ngọn roi dài ra, đầu roi phớt trúng một bên mà Liễu Bất Thanh, máu róm ra nơi đầu roi đỏ vòng lên.

Yến Thanh mỉm cười thốt :

- Cái vị lão bà đó hãy cẩn thận một chút nhé, cái cơ quan trong ống đồng đựng Phong Vĩ Châm nơi tay tại hạ đây tinh hoa lắm đấy, chỉ cần mớ nhẹ là nó phát động liền. Bà phải biết tôi không muốn giết Bách Bình huynh đâu. Một bằng hữu của tôi mà bà !

Mã Bách Bình biến sắc.

Y đưa tay ngăn chặn Liễu Bất Thanh, thốt :

- Đừng bà ơi ! Yến huynh là bằng hữu của bốn nhân thì ta phải đưa bằng hữu đi một đoạn đường. Bà hãy thay bốn nhân cáo tố với Ngân Phượng một tiếng rằng đại tỷ không muốn hội kiến với nàng.

Liễu Bất Thanh cực kỳ phẫn uất, chùng như không chịu phục.

Mã Bách Bình trầm gương mặt tiếp :

- Bà là trưởng bối của Ngân Phượng nhưng bốn nhân thì khác. Cho nên lời nói của bốn nhân phải khác hơn lời nói của Ngân Phượng. Bà chỉ có việc tuân theo thôi nhé, trừ khi bà có ý gì khác !

Liễu Bất Thanh quay đầu bước một mạch vào quán.

Yến Thanh không ngờ Mã Bách Bình có thái độ đó cười tan :

- Mã Bách Bình quả là có oai phong của một thiếu chủ !

Mã Bách Bình điểm một nụ cười :

- Có gì đâu Yến huynh ! Chẳng qua tiện nội là con người dễ bảo, đối với tại hạ nàng rất ngoan ngoãn nên tại hạ hành động tự do vậy thôi. Có điều bọn thuộc hạ quanh nàng đều bất trị, khác hẳn đám thuộc hạ của đại tỷ rất mực tuân phục. Tại hạ phải nghiêm khắc đối với họ mới được.

Yến Thanh gật đầu :

- Xem ra từ nay về sau nếu cần thương lượng điều chi thì tại hạ cứ tiếp xúc với Bách Bình huynh là được việc hơn.

Mã Bách Bình cũng gật đầu :

- Phải đó ! Tại hạ quyết không gây khó khăn cho bằng hữu !

Yến Thanh lại cười :

- Bằng hữu là cái quý nhất trong đời tại hạ vậy !

Mã Bách Bình đi xa hơn một chút nhóng thử :

- Được vậy sau này mình gặp lại nhau song phương sẽ thoải mái nhiều. Thiên Ma Linh Chủ bị tru diệt tại hạ sợ dư lực của Thiên Ma Giáo tàn mạt khắp nơi gây hại cho dân lành nên lần lượt tiếp thu về một mối, chuẩn bị sáng lập cơ nghiệp mới...

Yến Thanh thốt :

- Bách Bình huynh là bậc có hùng tài đại lược, lo gì chẳng thành tựu !

Mã Bách Bình tiếp :

- Giả như Yến huynh có ý tứ thì chúng ta nắm tay nhau công đồ đại sự !

Yến Thanh lắc đầu :

- Bách Bình huynh thứ cho tại hạ ! Tại hạ không có hứng thú chút nào ! Tại hạ xin nói thực câu này là đừng ai chạm đến tại hạ là tại hạ sẽ không bao giờ chạm đến ai ! Tại hạ chủ trương cầu an, ai toan dôn tại hạ vào chân tường là tại hạ phải phản ứng !

Mã Bách Bình tặc lưỡi :

- Nhưng Yến huynh lại theo về với Thiên Tàn Môn ! Mà Thiên Tàn Môn trong quá khứ thì...

Yến Thanh chặn lời :

- Tại hạ thuộc lớp sau nên không rõ được hành vi của Thiên Tàn Môn ngày trước. Tại hạ chỉ biết hiện tại Bạch môn chủ cô thế, cô thân không người tiếp trợ, trong nhất thời tại hạ hứng khởi nhận giúp Bạch môn chủ một tay. Giả như tại hạ phát hiện ra Thiên Tàn Môn gây hoạn họa cho giang hồ thì lập tức tại hạ trở mặt và chính tại hạ đòi ngay công đạo chứ không đợi ai khác phát động cuộc thanh trừng.

Mã Bách Bình cười nhẹ :

- Lúc đó Yến huynh có đủ nghị lực ly khai Thiên Tàn Môn chăng ?

Yến Thanh chỉnh sắc mặt :

- Bách Bình huynh nên hiểu tại hạ xa hơn một chút ! Tại hạ vì nữ nhân mà hành sự có thể nói vậy lắm. Nhưng tuyệt đối không vì nữ nhân tà ác mà hành sự !

Mã Bách Bình tán :

- Vậy là Yến huynh đáng được khâm phục !

Yến Thanh cười vang :

- Tại hạ là một lãng tử mà Bách Bình huynh ! Cái điều đáng phục của một lãng tử giang hồ là không để cảm tình ràng buộc lý trí. Mất điểm đó là hết lãng tử!

Mã Bách Bình giục :

- Mình đi thôi Yến huynh ! Tại hạ tiễn Yến huynh một đoạn đường.

Rồi y đi trước.

Yến Thanh thủ ống đồng từ từ đi sau.

Liên Liên giục ngựa lôi xe tiếp nối.

Trong mấy ngôi nhà hai bên đường nhiều chiếc đầu ló ra nhìn theo xe.

Không có lệnh của Mã Bách Bình họ bất động.

Những người ngồi trên xe thì đứng tim từng chập, hơi thở lúc dồn dập, lúc dừng.

Xe ra khỏi thị trấn.

Mã Bách Bình chợt quay đầu thốt :

- Yến huynh ! Xá muội tại Kim Lăng đang chờ trông Yến huynh đó ! Nó lúc nào cũng si si dại dại, lại mơ hoài...

Yến Thanh tặc lưỡi :

- Còn biết làm sao hơn ! Tại hạ không thể đến thăm nàng trong lúc này sợ làm cho nàng thêm thương tâm !

Mã Bách Bình tiếp :

- Tại hạ còn nhớ Yến huynh mở miệng xin cưới nó !

Yến Thanh gật đầu :

- Phải ! Lời nói của tại hạ vẫn còn hiệu lực, đúng giá trị của một con người trân trọng. Mã huynh có thể hỏi nơi hai vị cô nương đánh xe kia. Họ không hoài nghi khi tại hạ đáp ứng cưới họ.

Mã Bách Bình chớp mắt :

- Thế Yến huynh định lấy bao nhiêu vợ ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Vợ cũng như tiền, càng nhiều càng tốt chẳng biết bao nhiêu cho vừa. Kim Tử Yến cũng biết điều đó. Nàng không phản đối cứ để tùy thuộc tại hạ muốn lấy bao nhiêu vợ thì lấy.

Mã Bách Bình cau mày :

- Yến huynh vừa thốt không làm xá muội thương tâm nhưng cái thói dụng tình bất chuyên gặp đâu yêu đó như vậy sẽ làm cho nó đau lòng lắm chứ ! Yến huynh không nhận ra sao !

Yến Thanh điềm nhiên :

- Nàng biết tại hạ là một lãng tử cho nên không đến nỗi quá hẹp hòi buột tại hạ phải chuyên nhất với nàng. Đành rằng nàng không cao hứng tại hạ yêu dài dài thêm một số thiếu nữ nữa, nhưng nàng không bao giờ đau lòng. Chỉ khi nào tại hạ chết đi thì lúc đó nàng mới thương tâm ! Cho nên tại hạ tin rằng nàng thông cảm cho tại hạ và

nhận ra không cần phải đến thăm nàng như một số người tâm thường yêu nhau là cứ quẩn quít bên nhau, hể có dịp là chạy đến với nhau !

Mã Bách Bình hỏi :

- Yến huynh cho rằng hể đến Kim Lăng là bị người ta sát hại ?

Yến Thanh cười nhẹ :

- Phải ! Lệnh tôn không buông tha cho tại hạ đâu !

Mã Bách Bình hỏi :

- Tại sao ? Gia phụ có bao giờ nói là muốn làm thương hại Yến huynh đâu ?

Yến Thanh tiếp :

- Lệnh tôn không nói song tại hạ biết, bởi lúc người giết Thiên Ma Lệnh Chủ thì tại hạ âm thầm bỏ đi. Nếu bàn tay tả của lệnh tôn được sử dụng như lúc thường thì tại hạ mất mạng vào thời gian đó rồi !

Mã Bách Bình biến sắc.

Yến Thanh tiếp :

- Bất quá Bách Bình huynh có thể chuyển cáo đến lệnh tôn là tại hạ rất mực tôn kính lệnh tôn về cái việc sát tử Thiên Ma Lệnh Chủ vì chính xác Thiên Ma Lệnh Chủ đã chết rồi. Trên giang hồ không nên có Thiên Ma Lệnh Chủ thứ hai xuất hiện. Lệnh tôn đừng quá băn khoăn quyết đồn tại hạ vào tử địa như vậy ! ác mà không còn tồn tại nữa thì Yến Thanh sẽ vui cuộc đời lãng tử, không tham dự vào mọi cuộc thị phi trên giang hồ. Lệnh tôn còn cố kỵ việc gì ? Trừ trường hợp ngược lại !

Mã Bách Bình suy nghĩ một lúc lâu.

Đoạn y thốt :

- Yến huynh có thể tùy thời đến Kim Lăng, tại hạ bảo chứng là gia phụ sẽ không làm gì bất lợi cho Yến huynh.

Yến Thanh hỏi :

- Quyền hạn của Bách Bình huynh đến đâu ? Bách Bình huynh có thể làm chủ được bao nhiêu việc ?

Mã Bách Bình giật mình :

- Nghĩa là sao ?

Yến Thanh tiếp :

- Là bậc hùng tài đại lược Bách Bình huynh đáng cho tại hạ khâm phục lắm, song cứ như sự quan sát của tại hạ có thể Bách Bình huynh chưa đủ oai lực khống chế toàn cục diện. Tuy nhiên thân phận của Bách Bình huynh hiện tại cũng khá cao, cao hơn cái mục họ Liễu vừa rồi, có vậy mục ấy mới không dám kháng lệnh của Bách Bình huynh.

Mã Bách Bình thốt :

- Yến huynh nhận xét rất tinh tế !

Y tiếp với giọng thành khẩn :

- Tại hạ bảo đảm Yến huynh sẽ được an toàn tại Kim Lăng, có điều tại hạ hy vọng Yến huynh nên vờ hồ đồ một chút. Đây là lời thành thật của tại hạ, phát xuất từ đáy lòng, xin Yến huynh ghi nhớ !

Yến Thanh thu ống đồng lại đáp :

- Đa tạ Bách Bình huynh, tha thứ cho tại hạ vừa rồi thất lễ !

Mã Bách Bình điểm một nụ cười :

- Tại hạ không hề hay biết có Yến huynh đi theo trong xe. Tại hạ không bao giờ có cái tâm hãm hại Yến huynh cả. Chứ không vậy thì chắc cái ống đồng đó uy hiếp nỗi tại hạ dù nó có nằm nơi tay Yến huynh ? Đành rằng Phong Vĩ Châm rất độc song Yến huynh cũng thừa hiểu chứ, có ai dụng độc mà không dự phòng thuốc giải độc theo mình ?

Yến Thanh gật đầu :

- Tự nhiên tại hạ phải hiểu. Sở dĩ tại hạ dùng chiếc ống đồng uy hiếp Bách Bình huynh đưa tiễn một đoạn đường là vì tại hạ tạo cho Bách Bình huynh một lý do để lại ra trước mặt tôn phu nhân, cho tôn phu nhân không nghi ngờ.

Mã Bách Bình cười khổ :

- Hiện tình của giang hồ như thế nào, Yến huynh hiểu rõ chứ ?

Yến Thanh đáp :

- Tại hạ chẳng biết mảy may ! Nhưng tại hạ thấy rằng vấn đề chưa được giải quyết. Mỗi họa hoạn chân chánh chẳng phải là một Bạch Phúc đã chết rồi. Thiên Ma Giáo tuy dấy lên với nhóm người cũ của Thiên Tàn Môn hoành hành một lúc trên giang hồ, song không phải lực lượng của cự bộ thuộc Thiên Tàn Môn tạo thành một cục diện như thế.

Mã Bách Bình kinh ngạc :

- Yến huynh biết nhiều, hiểu rộng quá !

Yến Thanh buông gọn :

- Vẫn chưa bằng Bách Bình huynh !

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Đừng khiêm tốn, Yến huynh ! Những điều hiểu biết của Yến huynh rất phong phú, tại hạ kém xa Yến huynh. Bất quá tại hạ hiểu một cách mơ hồ, mà sự mơ hồ cũng có giới hạn nữa đấy ! Gia phụ và tại hạ chỉ thừa lệnh hành sự thôi còn người chân chính thao túng đại cuộc là ai tại hạ không biết rõ.

Yến Thanh trầm giọng :

- Chẳng lẽ người đó cũng giống như Thiên Ma Lệnh Chủ nấp trong bóng tối mà hành động...

Mã Bách Bình tiếp :

- Chắc vậy rồi Yến huynh ! Những kẻ trong bóng tối có thể là bè đảng của Bạch Phúc. Có điều thân phận của họ thì bí mật hơn Bạch Phúc. Bạch Phúc chết, mừng

tượng là do Yến huynh bố trí song cũng có thể là do họ an bày. Họ muốn cho Bạch Phúc chết !

Yến Thanh không khỏi hoang mang trước nhận xét của Mã Bách Bình. Chàng cứ tưởng là sự tình rõ rệt lắm rồi, ngờ đâu ở trong lại có nhiều ẩn khúc !

Thì ra bao lâu nay chàng chỉ phân tách được cái bề ngoài chứ chưa thấu triệt bề trái !

Như vậy là chàng đã phí công diệt trừ Bạch Phúc sao ?

Vậy từ nay phải bắt đầu làm lại với nhiều khó khăn hơn sao ?

Dù sao chàng cũng công nhận là Mã Bách Bình nói sự thật.

Nội cái tổ chức Thiết Ky Minh cũng đủ làm cho chàng điên đảo tâm trí rồi !

Thêm vụ này nữa thì chàng không sao hiểu nổi ! Không hiểu gì hết thì làm sao có chương trình hành động !

Gì thì không biết chứ chắc chắn là cha con Mã Bách Bình không phải là kẻ chủ động chân chánh !

Mã Bách Bình tiếp :

- Tại hạ là người tiếp nối Bạch Phúc, phụ trách một phần vào sự việc thôi chứ không phải là kẻ chủ não. Giả như Yến huynh muốn làm một cuộc tra cứu như ngày xưa đã làm với Thiên Ma Giáo thì đừng phí thời giờ vô ích đeo đuổi tại hạ. Yến huynh không nên lấy tại hạ làm đối tượng !

Yến Thanh gật đầu :

- Tại hạ hiểu ! Bây giờ tại hạ cần hỏi thêm một câu : Vậy chứ Thiết Ky Minh là cái chi ?

Mã Bách Bình đáp :

- Thiết Ky Minh là một tổ chức do Liễu Hạo Sanh sáng lập. Nhưng cũng chẳng phải lão ta nắm quyền chủ sự, bọn họ hành động có nguyên tắc lắm. Người đầu não luôn luôn ẩn mặt.

Yến Thanh hiểu, Mã Bách Bình không biết chi nhiều hơn chàng, nội cái tổ chức Thiết Ky Minh y cũng có cái nhận xét sai lệch quan trọng nói gì đến những việc khác xa vời hơn !

Chàng không hỏi chi thêm.

Mã Bách Bình tiếp :

- Tại hạ bị người ta thao túng, vì tình thế sử nhiên chứ chẳng phải do tâm nguyện đâu. Giả như Yến huynh sau này có việc cần dùng đến tại hạ xin cứ đánh tiếng, tại hạ chẳng hề khước từ mọi sự tiếp trợ, kể cả hy sinh. Bất quá tại hạ xin Yến huynh chú ý đến một điều là ngoài tại hạ ra đừng tin ai khác, mà cũng đừng bao giờ dùng kẻ trung gian, nếu cần thì cứ trực tiếp liên lạc với tại hạ. Bởi lẽ tại hạ chẳng dám tin ai hết, dù cho gia phụ cũng không ngoại lệ !

Yến Thanh thở dài :

- Đa tạ thịnh tình của Bách Bình huynh. Bách Bình huynh trở lại đi, chúng ta sẽ còn ngày gặp nhau.

Mã Bách Bình vòng tay chào rồi quay mình bước đi.

Yến Thanh lên xe, Liên Liên cho xe ngựa chạy liền.

ooo